

kommeligt Arbejde at studere den. Jeg kan imidlertid ikke erkjende, at det foreliggende Lovforslags § 1 vil indføre nogen synderlig Forbedring i den nugældende Tilstand. Jeg tror, at den Stats-tidende, der er foreslaaet i § 1, ikke vil blive synderlig bedre end Ministerialtidenden. Jeg har for mit Vedkommende altid bellaget, at vi have mistet vor gamle Departementstidende, thi den gav i en let tilgængelig Form et overskueligt Blik over, hvad der udkom af Love, ministerielle Skrivelser og Afgjørelser, som havde Interesse for de forskjellige lokale Myndigheder. Jeg vilde ønske, at man om man end ikke kan vende tilbage til denne, saa dog i alt Fald kunde komme til Noget, som lignede den. — Svad der er anført af de fore-gaaende Talere og navnlig af den ærede sidste Taler om §§ 3 og 5, kan jeg ganske slutte mig til.

Orenbøll: Jeg vil kun gjøre en ganske kort Bemærkning til, hvad den ærede Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Floug) yttrede. Han staaer jo fast ved, at Ministerialtidenden i den Form, hvori vi have den, er uhelbig — jeg vil ikke igjen bruge Ordet „et Misfoster“ — og at det er besværligt at have med den at gjøre; men naar det er Tilfældet, kan jeg ikke se, hvorledes saa det Blad, der ikke alene optager Ministerialtidenden og ikke alene optager denne Tidendes Afdeling A, men tillige dens Afdeling B, altsaa staaer det sammen, som vi dog hidtil have holdt adskilt, og saa dertil søier en hel Mængde andre Bekjendtgjørelser, vil være let at komme tilrette med for de Embedsmænd, der skulle anvende det. Det er mig umuligt at se dette. Naar jeg talte om, at Bladet vilde blive et Misfoster, saa er det naturligvis ikke min Mening, at det vil blive det i Forhold til det store Publikum; thi det ser kun i Bladet, og finder det ikke Noget deri, som interesserer det, saa lægger det Bladet hen eller river det maasse i Stykker; men jeg maa bede det ærede Medlem erindre, at Ministerialtidenden er Regjeringens Organ, det Blad, hvorigjennem Regjeringen korresponderer med sine Embedsmænd og giver dem Ordre. Ministerialtidenden indeholder alle de administrative, saavel kongelige som ministerielle, Befalinger, som Embedsmændene skulle efterleve. Tidligere, såvæd vi havde Ministerialtidenden, fik hver Embedsmand et trykt Cirkulære, som det kaldes, hvori Ordren stod, og som man saa lagde hen til den Art Sager, hvortil det hørte, for at man altid kunde have det tilstede. Nu derimod skal man se Alt i Ministerialtidenden, altsaa altid være hjemme i den og fra Nar til andet kunne huffe og finde, hvad der staaer i dette Blad. Det er overordentlig vanskeligt, skjøndt Bladet er delt, og der haves en Afdeling, hvori disse Bekjendtgjørelser staa; men det vil blive aldeles urimelig vanskeligt, naar vi skulle have Jolianten — det er ikke Pappapriet, hvorom det gjælder — staaende i

Kontoret, som man kan lede frem og tilbage i, uden at finde Noget. Det er egentlig denne praktiske Ulempe, jeg har saa meget imod. Det ærede Medlem, der talte sidst, ønskede, at vi havde den gamle Departementstidende igjen. Ja, det har jeg for saa vidt ikke Noget imod, at sige desfor vi saa beholdt Cirkulærene. Alle vi Embedsmænd savne nemlig de personlige Henvendelser fra Dørrigheberne, som fandt Sted, saa længe Departementstidenden bestod, det var kun et Blad til Efterretning, som man lagde i sit Arkiv; men man fik i Breve eller Cirkulærer de Ordre, som Embedsmændene modtage; nu faar man dem kun gennem Ministerialtidenden, og det er Enhvers, Migt at rette sig derefter, og ikke at overle nogen Ting. Det er derfor nødvendigt og ønskeligt, at et saadant Blad er saa let haandterligt og saa let at gennemse som muligt; men det vil være fuldstændig umuligt med en Stats-tidende af den her omhandlede Befassenhed.

Judenrigsministeren: Det ærede Thing vil vistnok, saafremt det har fulgt denne Sags Forhandling i det andet Thing, have bemærket, at saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er det et fuldstændig privat Lovforslag, der er bygget paa de nedtrampede Ruiner af et af mig indbragt Lovforslag, der var udarbejdet i alt Fald væsentligt i Overensstemmelse med den Ordning, man i forrige Nar troede maatte være den rette i Folkethinget. Jeg har ikke kunnet tiltræde de Bestemmelser, der findes i dette Lovforslag. Jeg vil sige, at naar det her er kommet til Orde, at man skal se gennem et saadant officielt Blad, udgivet af Regjeringen, at affasse Ministerialtidenden, da tror jeg ikke, at de Grindringer, der ere fremførte mod dette, ere uden Besjælfelse. Jeg kan ikke sige Andet end, at i alt Fald de af mine Kolleger, som nærmest have med Ministerialtidenden at gjøre, ikke ville gaa ind paa at se denne afløst med Bekjendtgjørelser i et officielt Dagblad. Det forekommer mig, at det ligger i hele Forholdets Natur, og navnlig i Egenstaben af, hvad der staaer i Ministerialtidenden, at denne ikke er bestemt til at være en ren Døgnkundsstab, men at den er bestemt til, at skulle være Regel i mange Tilfælde for en længere Tid. Svad et saadant officielt Blad angaar som en Bekjendtgjørelsestidende, da frygter jeg rigtig nok, at det vilde blive i den Grad fredsommeligt, at intet Menneffe havde nogen Interesse for det, og at Sagen var villig til at betale endog saa en meget moderat Abonnementspris for det. Det er sikkerlig nok, at for en stor Mængde Folk have disse officielle Bekjendtgjørelser ikke Stort at betyde, og Maaden, hvorpaa man altsaa skal stasse Kundsstab ud om dem eller henlede Opmærksomheden paa dem, forekommer mig derfor at maatte være den, at de fremkomme i Forbindelse med anden interessant Lektüre, som Folk læse og som foranlediger, at de